

HỒI THỨ BA MƯỜI CHÍN

NGHIỆP TẬN DUYÊN SINH

Tiêu Anh tay cầm Ngọc Tỷ Bồ Nguyên Đơn nhưng mặt vẫn ủ rũ, thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

-Bệnh do bệnh mà nên thì thuốc sẽ chữa được, còn bệnh do tâm mà nên thì thuốc sẽ không sao chữa khỏi được. Hơn nữa, bệnh này của Băng nhi là sự tích uất và tức giận mà nên, nếu không chữa từ căn bệnh sự tích uất và phần nộ ở trong người của nó, thì dù ngày hôm nay bệnh của nó có lành mạnh hẳn, nhưng ngày mai bệnh của nó lại tái phát ngay. Như vậy, chúng ta lấy đâu ra nhiều linh đơn diệu dược như thế để chữa cho nó cơ chứ?

Dật Tư nhận thấy lời nói của Tiêu Anh rất có lý, nhưng muốn chữa tận căn cho Mộ Dung Băng thì cần phải biết căn bệnh ở đâu trước mới được. Lúc này cô ta vừa chết giấc và bị câm thì làm sao hỏi nguyên do từ đâu mà nên, và việc gì cô ấy phải tức giận như thế?

Tiêu Anh thở dài đỡ lời:

-Muốn hỏi cho rõ nguyên nhân tuy rất khó, nhưng chúng ta vẫn có cách khiến cho Băng nhi phát tiết được hết sự tích uất trong người, rồi cho nó uống Ngọc Tỷ Bồ Nguyên Đơn, như vậy mới có thể cứu nó thoát chết được.

Dật Tư nghe thấy Tiêu Anh nói như thế trong lòng hơn hởi, nhưng sự vui mừng ấy chỉ thoáng cái thôi đã biến mất ngay.

Tiêu Anh thấy thế biết ngay, vội vàng hỏi rằng:

-Có phải Tạ Tiên tử đã nghĩ ra một cách gì rồi không?

Dật Tư đưa mắt nhìn Tiêu Anh, định nói lại thôi. Tiêu Anh lại hỏi tiếp:

-Bây giờ chúng ta đã thân với nhau như vậy tiên tử còn có chuyện gì không tiện nói ra cho tôi hay biết như thế?

Bất đắc dĩ, Dật Tư gượng cười đáp:

-Bây giờ Băng muội vẫn chưa được đọc lá thứ của mẹ cô ta nên tôi dám chắc cô ta vẫn còn tức giận đại tỷ vô cùng...

Tiêu Anh vẫn hơn hởi tươi cười, và xua tay lia lịa, lắc đầu đỡ lời:

-Tôi hiểu ý tiên tử nói gì rồi, nhưng cái đó thực là diệu dược duy nhất và cũng là diệu sách thượng thừa nữa.

Dật Tư lại lắc đầu nói tiếp:

-Tôi chỉ nghĩ như thế thôi ta phải kiếm cách khác tương tự mà thi hành, chứ không nên theo kế hoạch ấy mà thi hành.

Tiêu Anh mỉm cười hỏi:

-Sao lại không thể theo đó mà thi hành được?

Dật Tư đáp:

-Tiêu đại tử bây giờ khác hơn trước nhiều, tôi không thể bắt đại tử phải quá chịu đựng như thế được.

Tiêu Anh cười ha hả nghiêm nghị nói tiếp:

-Tạ tiên tử hiểu lầm rồi. Năm xưa, tôi đã ngấm ngầm hạ độc thủ giết hại Ôn Sa. Sau tôi muốn chuộc tội nhưng không sao kiếm ra được dịp may nào cả. Nên tôi cứ ăn năn mãi hể lúc nào nghĩ tới chuyện ấy là lương tâm tôi lại cắn rứt thêm. Thực còn khó chịu hơn là bị hành hình. Nếu bây giờ có thể cứu được Băng nhi thoát chết, để nó được kết hôn với Độc Cô Sách rồi sinh con để cái nối dõi cho họ Mộ Dung làm rạng rỡ tên tuổi của cha nó với họ Ôn mẹ nó, thì tôi mới được yên tâm. Như vậy dù phải hy sinh như thế nào tôi cũng vui lòng.

Dật Tư thấy Tiêu Anh nói như vậy liền chấp tay vái chào một lạy, thái độ rất cung kính.

Tiêu Anh vội đáp lễ và nói tiếp:

-Sao bỗng dưng tiên tử lại vái tôi như thế? Nếu tiên tử giúp được tôi làm xong tâm nguyện này, cứu được Mộ Dung Băng thoát chết để tôi được chuộc tội với Ôn Sa thì quả thật tiên tử đã triệt để giúp đỡ Tiêu Anh. Nha vậy đáng lẽ tôi phải vái lạy tiên tử mới đúng chứ.

Dật Tư nghiêm nghị đáp:

-Tiêu đại tử, tôi cũng biết lương tâm cắn rứt còn đau đớn hơn các thứ hình phạt, nên tôi rất vui lòng giúp chị hoàn thành tâm nguyện vì mình vì người ấy. Nhưng bên trong tôi có một sự yêu cầu tuyệt đối này, xin đại tử thể nào cũng phải làm cho được. Bằng không, tính chất ích lợi của việc đó sẽ biến thành hại mình hại người ngay.

Tiêu Anh nghe thấy Dật Tư nói tới bốn chữ "hại mình hại người" liền giật mình kinh hãi và ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Tôi không hiểu ý nghĩa lời nói ấy của tiên tử ra sao? Xin tiên tử mau nói cho Tiêu Anh biết rõ sự yêu cầu ấy như thế nào không bao giờ Tiêu Anh tôi phản đối cả.

Dật Tư rất trịnh trọng và thủng thẳng đáp:

-Tôi yêu cầu đại tử phải nhận định rõ ràng sự lợi hại đừng để cho Ôn Băng muội phát tiết hết sự tích uất trong người trước khi cô ta chưa hiểu rõ nguyên nhân gì. Như vậy sau đó cô ta hiểu rõ sự thể rồi, sẽ ôm hận suốt đời chứ không sai.

Lẳng lẳng nghe xong, Tiêu Anh mới biết ý nghĩa lời nói của Dật Tư là bảo mình phải tránh, đừng để chết ở trong tay của Băng nhi, Bạch Phát Thánh Mẫu rất cảm động, gật đầu đáp:

-Đa tạ hiền muội đã có lòng thương ngu tử như vậy. Nhưng hiền muội cứ yên tâm, không bao giờ ngu tử lại đại đột như thế đâu, vì còn nhiều việc cần ngu tử đã

làm xong đâu? Như vậy tất nhiên phải quý thân mình hơn là thân vàng, và không khi nào ngu tử lại cần giải thoát trước khi Băng nhi và Bích nhi chưa lấy chồng, cũng chưa biết rõ sự sống chết của Độc Cô Sách ra sao? Huống hồ ngu tử không cần phải bận tâm gì đến chuyện con cái đi chẳng nữa, ngu tử cũng không bao giờ lại chịu chết một cách dễ dàng và phí phạm như thế, ít nhất ngu tử cũng phải lợi dụng hai phe tuyệt học của Bạch Cốt Trảo hồn thủ cùng Tứ Sát Âm hồn sa, diệt trừ vợ chồng Âm Dương Song Ma hoặc vài kẻ trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Như vậy mới là hoà vốn và mới làm giảm bớt được một phần nào nghiệp tội do mình đã tạo nên khi mới bắt đầu luyện tập hai pho võ công ác độc ấy.

Dật Tư nghe xong gật đầu lia lịa, lại thăm mạch cho Mộ Dung Băng một hồi, biết chỉ độ nửa tiếng đồng hồ nữa là Mộ Dung Băng sẽ lai tỉnh, nên nàng cầm lấy viên thuốc Bồ Nguyên đơn ở trong tay Tiêu Anh, rồi đi ngay ra ngoài hang động.

Sở dĩ Dật Tư đi ra ngoài hang động như vậy là vì sợ có mình trong đó Mộ Dung Băng không tận tình trả thù Tiêu Anh thì làm sao phát tiết nổi những sự uất ức trong lòng ra được? Hơn nữa nàng cũng không nhẫn tâm trông thấy Tiêu Anh chịu đau chịu khổ và nghe thấy lời mắng chửi ác độc của Mộ Dung Băng. Nhưng nàng lại không đi xa quá chỉ lanh quanh ở chỗ gần cửa hang để hễ thấy có chuyện gì xảy ra mình còn kịp thời cứu giúp được.

Nàng đợi chờ khá lâu, thấy trong hang cũng yên lặng như tờ, nàng đoán chắc Mộ Dung Băng vẫn chưa lai tỉnh.

Một lát sau nữa, trong hang đã bắt đầu có tiếng động. Thoạt tiên nàng nghe có tiếng kêu "ừ". Tiếp theo đó có tiếng giận dữ quát tháo. Sau cùng có tiếng cười khẩy luôn mồm.

Một lát sau đã có tiếng kêu rên thảm khốc của Tiêu Anh vọng ra. Tiếng cười khẩy của Mộ Dung Băng càng lúc càng lớn hơn.

Dật Tư thấy thế giật mình đến phất một cái biết Tiêu Anh đau đớn lắm không sao nhịn nổi mới kêu rên thảm khốc như vậy. Nàng vội chạy vào trong hang để xem xét nhưng nàng vừa vào tới nơi thì lại một tiếng rên thảm khốc hơn thế và trước mặt nàng đã có một tấn thảm kịch hiện ra.

Đầu tóc bạc phơ của Tiêu Anh đã bị Mộ Dung Băng nhổ mất gần nửa, máu tươi nhỏ ròng xuống, mặt cũng nhuộm đầy máu tươi, nhất là mắt bên trái đã bị Mộ Dung Băng khoét mất rồi.

Mộ Dung Băng thì vừa rút mấy ngón tay dính đầy máu ở trong mồm ra, cổ họng đang rung động, hình như nàng đã nuốt con mắt của Tiêu Anh mà nàng vừa moi ra vậy.

Dật Tư không sao nén được lửa giận, tát luôn Mộ Dung Băng một cái, thuận tay điểm vào yếu huyệt của nàng nọ, khiến nàng ta phải té lăn ra đất không cử động được nữa.

Mộ Dung Băng đã khổ tâm đi khắp chân trời góc biển, cho mãi tới ngày nay mới tìm thấy kẻ thù giết mẹ, và lại được tha hồ trả thù, thì tất nhiên nàng phải hớn hờ mừng rỡ.

Nàng bỗng thấy Dật Tư vào trong hang, vì mồm không thể nói được, nàng không sao kể hết được sự sung sướng của mình. Nàng tươi cười viết xuống đất để nói cho Dật Tư rõ...

Ngờ đâu, Dật Tư vừa vào tới nơi đã tức giận đến như điên như khùng ban luôn cho nàng một cái tát và còn điểm huyết khiến nàng tê liệt nữa.

Mộ Dung Băng vừa nghi ngờ, vừa kinh ngạc, trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn Dật Tư, mồm ú ớ như muốn hỏi tại sao?

Dật Tư không thèm đếm xỉa tới nàng, vội lấy linh dược bịt vết thương và chỉ huyết cho Tiêu Anh. Đồng thời còn giải huyết cho Bạch Phát Thánh mẫu đã bị Mộ Dung Băng kiềm chế.

Lúc ấy Mộ Dung Băng thấy Dật Tư không thèm đếm xỉa gì tới mình, trái lại nàng cứ mãi chữa thương cho Tiêu Anh, nên Mộ Dung Băng ngỡ ngác không hiểu và kinh ngạc như điên như khùng.

Tạ Dật Tư bịt thuốc cho Tiêu Anh xong, vội ấm bà ta nằm lên trên vân sàng nghỉ ngơi.

Tiêu Anh thở dài và nói:

-Tạ tiên tử, ta bị nhổ mất một nửa đầu tóc bạc, như vậy không khác gì đã rửa sạch những hổ thẹn ở trong lòng. Bị khoét một cái mắt như thế cũng như đã khoét mất nghiệp tội trong người của tôi. Từ nay trở đi, tôi mới yên tâm sống sót cuộc đời còn thừa này? Đáng lẽ tiên tử phải mừng cho tôi đừng có thương hại tôi và cũng đừng trách Băng nhi. Tiên tử nên biết mẹ nó bị giết hại, nó bị khổ sở và sống cô đơn từ hồi nhỏ, ngậm hờn từ lúc nhỏ tới nay, lại tình cờ gặp được kẻ thù thì tất nhiên nó phải trả thù cho sướng tay chứ?

Dật Tư mỉm lòng, nước mắt nhỏ ròng xuống như mưa, gật đầu đáp:

-Tiêu đại tỷ thật là người có trí hướng lớn, vừa buông dao đồ tể xuống đã biến thành Tiên Phật ngay. Dật Tư tôi xin tuân lệnh không khiếm trách Mộ Dung Băng tiểu muội nữa, nhưng dù sao tiểu muội cũng phải nói rõ sự thể cho cô ta hay, để cô ta biết rõ tình ý của đại tỷ đối xử với cô ta như thế nào...

Mộ Dung Băng nghe thấy Tiêu Anh nói như vậy, đã thắc mắc không hiểu lại nghe thấy Dật Tư gọi mình là Mộ Dung Băng chứ không gọi là Ôn Băng khiến nàng lại càng không hiểu thêm.

Dật Tư thấy đầu của Tiêu Anh đã chỉ huyết rồi nên mới biết Bạch Phát Thánh Mẫu không bị nguy hiểm như mình tưởng tượng nữa. Thế rồi nàng mới kể chuyện cho Mộ Dung Băng hay, từ khi nàng đi Lãnh Vân Phong để phò ước với Âm Dương Song Ma, gặp Bạch Phát Thánh Mẫu như thế nào, và mới biết Tiêu Anh không là

kẻ thù của Mộ Dung Băng v.v... Nàng lại còn lấy lá huyết thư của Phật Nữ Ôn Sa để lại đưa cho Mộ Dung Băng xem.

Đọc xong lá huyết thư đó, Mộ Dung Băng mới biết Bạch Phát Thánh Mẫu là mẹ lớn của mình, và đã cố ý để cho mình nhục mạ hành hạ để mình được phát tiết những sự uất ức ở trong đáy lòng, có thể mình mới hy vọng khỏi được bệnh, nên nàng vừa nghe nước mắt vừa nhỏ ròn xuống hai má.

Dật Tư thấy thế biết Mộ Dung Băng đã hiểu hết câu chuyện rồi liền giải huyết cho nàng luôn. Mộ Dung Băng vừa được giải huyết xong không đứng dậy ngay, mà vẫn quỳ nguyên như thế bò tới cạnh vân sàng rúc đầu vào lòng Tiêu Anh khóc sướt mướt. Bà ta biết tuy Mộ Dung Băng không nói ra được tiếng như đã coi mình là mẹ hiền và rất đau lòng ân hận mà khóc lóc. Bà ta mới yên tâm liền vỗ vai Mộ Dung Băng, một mặt thì bảo Dật Tư đưa viên Bồ Nguyên đơn cho mình rồi mới mỉm cười nói:

-Băng nhi, con đừng tự trách như thế nữa. Mẹ không oán hận và trách cứ con đâu. Con mau mau uống viên thuốc này rồi ngoan ngoãn nằm ngủ một giấc để cho những tích uất và mỗi mệt ở trong người được tiêu trừ trước đã rồi sẽ nghĩ cách chữa cổ họng và đi kiếm Thúc Độ trả thù tuyết hận sau.

Đáng lý lúc này mặt dính đầy máu, chột mắt và bị vặt mất một nửa tóc ở đầu dù Tiêu Anh có vui vẻ hiền từ đến thế nào nhưng ai trông thấy hình dáng ấy của bà ta cũng phải kinh hoàng mới đứng.

Ngờ đâu Mộ Dung Băng cảm thấy đó là bộ mặt hiền từ nhất trong đời, nên một mặt nàng ngoan ngoãn nuốt viên Bồ nguyên đơn một mặt dùng lưỡi lau chùi những máu ở trên đầu và mặt Tiêu Anh.

Đối với động tác của một người con thương mẹ như Mộ Dung Băng. Tiêu Anh không nhẫn tâm cự tuyệt một mặt cứ để cho Mộ Dung Băng hành động như vậy, một mặt thì rờ mó lên yếu huyết ngũ của người con gái mới nhận để cho sức thuốc Bồ nguyên đơn chóng có công hiệu.

Mộ Dung Băng đã ngủ thiếp đi nhưng còn Tiêu Anh vì vết thương quá nặng, mất máu quá nhiều Tiêu Anh cũng cảm thấy mệt mỏi liền ẵm Mộ Dung Băng vào lòng mà ngủ thiếp đi lúc nào mà không hay.

Tình cảnh hiền hậu và vui vẻ ấy cũng làm cho Tạ Dật Tư quá cảm động mà không cầm được hai hàng lệ. Nàng từ từ tới gần, cầm cái chăn đơn đắp cho mẹ con Tiêu Anh rồi lẳng lặng đi ra ngoài cửa động đứng ngắm cảnh bên ngoài.

Từ khi Độc Cô Sách nhảy xuống vực thăm mất tích tới giờ, người chưởng môn của phái Điểm Thương còn nhận thấy phải giấu những môn hạ của phái Điểm Thương vào một biệt phủ để tránh vợ chồng Thúc Độ tới phá khuấy.

Bấy lâu nay vì hai lẽ kể trên, không thấy nàng tươi cười chút nào mãi đến lúc này mới thấy nàng lộ vẻ mặt tươi tỉnh.

Đang lúc nàng ngắm nhìn cảnh gần bỗng thấy một con chim điêu thật lớn bay qua, trên lưng nó hình như có hai người ngồi.

Vì lúc ấy Dật Tư chưa hỏi han Mộ Dung Băng gì cả, thì làm sao mà biết được Độc Cô Sách đã tới núi Dã Nhân, nhưng nàng sức nghĩ đến Độc Cô Sách kể cho nàng hay Nam Môn Vệ có nuôi một con chim điêu thật lớn.

Dật Tư thấy con chim điêu liền nghĩ bụng:

"Con chim này là của Nam Môn Vệ nuôi chẳng? Người cưỡi trên lưng chim chắc thế nào cũng là Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng, hai sư huynh đệ. Nhưng nếu là sư huynh đệ y, tại sao lại ở núi Dã Nhân bay tới và bay về phía đông như thế làm chi?"

Nàng căng nghĩ càng thắc mắc không hiểu liền vận hết chân lực lên, sử dụng thần công Truyền Âm Cập Viễn mà ngẩng mặt lên kêu gọi:

-Độc Cô Biểu đệ! Độc Cô biểu đệ!

Hai người ngồi trên lưng điêu ấy chính là anh em Độc Cô Sách thật, nhưng vì con chim điêu đã bay quá cao và nhanh như vậy anh em Độc Cô Sách nghe thấy sao được tiếng kêu gọi ấy của nàng?

Dật Tư thấy con chim điêu càng bay càng xa, nàng nản chí vô cùng, thở dài một tiếng rồi quay đầu nhìn về phía khác.

Ngờ đâu Dật Tư vừa quay đầu sang phía kia, bỗng trên sườn của ngọn núi bên phía đông đang có một cái bóng người màu đen chạy nhảy.

Dật Tư là tôn sư của một môn phái, kiến thức rất sâu rộng, nên nàng chỉ thoáng trông một cái, đã biết ngay người đó võ công còn cao siêu hơn mình và thân pháp lại hao hao giống thân pháp của kẻ đại địch mình là Thúc Độ.

Thấy thế, Dật Tư liền nghĩ bụng:

"Mộ Dung Băng vừa uống linh dược xong, Tiêu Anh cũng vừa bị thương nặng, lúc này không nên để cho hai người đấu với cường địch, phải làm thế nào cho hai mẹ con họ tránh xa kẻ địch mới được".

Nghĩ đoạn, nàng quyết định rời khỏi hang động này trước, nên nàng thủng thẳng tiến luôn về phía người nọ.

Hang động ấy vốn dĩ ở dưới chân núi, Dật Tư từ từ đi lên trên lưng núi. Chưa lên tới phía trên, nàng đã thấy người nọ tiến thẳng đến chỗ mình.

Dật Tư nhìn kĩ mới hay người đó là người đàn bà mặc áo đen, hai mắt vừa thâm độc vừa hung ác, vẻ mặt rất lạnh lùng và kiêu ngạo khôn tả.

Tuy chưa gặp mặt bao giờ nhưng Dật Tư mới trông thấy người đàn bà này, nàng đã biết ngay y thị là Sở Lục Châu, nổi danh thiên hạ đã lâu, và cũng là địch thủ mà nàng kinh hãi nhất.

Lục Châu đưa mắt liếc nhìn Dật Tư một cái, rồi lạnh lùng hỏi:

-Vừa rồi ai sử dụng môn Truyền âm cập viễn để gọi Độc Cô biểu đệ thế?

Cố làm ra vẻ trấn tĩnh và không biết đối phương là ai, Dật Tư mỉm cười đáp:

-Tôi kêu gọi đây...

Nàng chưa nói dứt, Lục Châu đã trợn ngược lông mày lên hỏi tiếp:

-Độc Cô biểu đệ của người có phải là Độc Cô Sách đấy không?

Với các môn võ công của Lục Châu, Dật Tư sợ hãi nhất là Huyết ảnh thần trâm do cái áo Thất nhu huyết ảnh y bắn ra, cho nên nàng phải kéo dài thời gian, giở Bế huyết thần công, tâm pháp độc đáo của phái Điểm Thương ra khống chế hết các yếu huyết ở tay chân thông lên trên tâm mạch trước, như vậy không may có bị thương cũng không đến nỗi nguy hiểm cho lắm.

Môn bế huyết ấy không thể nào giở ra ngay được, Dật Tư phải giả bộ làm ra vẻ kinh ngạc hỏi Lục Châu rằng:

-Sao ngài lại biết tên họ của tiểu đệ tôi như thế? Chẳng lẽ ngài quen biết với y hay sao?

Hai mắt sáng ngời, Lục Châu nhìn lại Dật Tư một hồi nữa, mới lạnh lùng hỏi:

-Biểu đệ của người là Độc Cô Sách, như vậy người là Lưu Vân tiên tử Tạ Dật Tư, người là chưởng môn phái Điểm Thương phải không?

Lúc này, Dật Tư đã khống chế nổi bảy tám phần mười các yếu huyết ở trong người rồi mới khoan tâm đưa mắt nhìn lại Lục Châu và mỉm cười hỏi:

-Ngài là ai? Xin thứ lỗi Tạ Dật Tư này đã thất lễ.

Lục Châu cười khẩy đáp:

-Thảo nào Tạ chưởng môn không nhận ra được già này. Ba chữ Sở Lục Châu của già hình như đã lỗi thời rồi thì phải.

Giả bộ kinh ngạc, Dật Tư vội lui về phía sau nửa bước, mồm kêu "ồ" một tiếng, ngẩng nhìn Lục Châu hồi lâu mới mỉm cười nói tiếp:

-May mắn thực! May mắn thực! Không ngờ ngày hôm mười sáu tháng tám Tạ Dật Tư với biểu đệ Độc Cô Sách đợi chờ ở trên núi Lãnh Vân suốt cả ngày đêm, mà không thấy Sở đại tỷ tới, không ngờ hôm nay lại hân hạnh được gặp gỡ đại tỷ ở núi Cao Lê Cống này.

Lục Châu cười khẩy nói tiếp:

-Sở Lục Châu này đâu dám nhận làm đại tỷ của Tạ chưởng môn như thế? Còn biểu đệ của tiên tử là Độc Cô Sách võ công đã cao, lại ra tay giết chết con gái của ta hiện giờ ở đâu thế?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Vừa rồi tiểu muội thấy trên lưng con chim điểu có người cười tiểu muội lại tưởng là biểu đệ của mình, nên mới sử dụng môn truyền âm cập viễn kêu gọi. Ngờ đâu, người đó không phải và y đã đi xa lắm rồi.

Lục Châu nghiêng răng mỉm môi ngẩng nhìn Dật Tư một hồi mới hỏi tiếp:

-Tạ chưởng môn phải tôn trọng thân phận người chưởng môn phái mà thành thực trả lời già này một câu hỏi chứ không nên nói dối.

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Đừng nói Dật Tư này là người được giữ chức chưởng môn một đại môn phái dù có là người tầm thường trong giang hồ đi nữa, chuyện gì không biết thì thôi, đã biết thì thể nào cũng phải nói rõ sự thực.

Gật đầu một cái, Sở Lục Châu nói tiếp:

-Già này muốn hỏi hiện giờ Độc Cô Sách biểu đệ của người ở đâu?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Từ khi chia tay ở trên đỉnh núi Lãnh Vân đến giờ, tiểu muội cũng không biết Độc Cô biểu đệ đi đâu cả. Bây giờ tiểu muội cũng đang đi tìm y đây.

Vừa rồi, nghe Dật Tư truyền âm kêu gọi, Lục Châu biết nàng ta không nói dối liền nghiêng răng mỉm môi nói tiếp:

-Vợ chồng già đang đi tìm khắp chân trời góc biển để tìm kiếm mà không thấy. Y đã là đệ tử của Đại Bi Tôn Giả thì phải nên dám làm dám chịu mà hiện thân ra giải quyết dứt khoát vụ chém giết con gái cưng của già mới phải là anh hùng hảo hán chứ, sao y lại lén lút lút lút như thế?

Dật Tư nghe tới đó vội đỡ lời:

-Độc Cô biểu đệ của tiểu muội là một nam nhi hào hiệp, có khi nào y lại sợ tai họa mà ẩn nấp lén lút để làm nhục đến oai vọng của sư môn y như thế? Tiếc thay hiền phu phụ vì việc gì chậm mới không gặp y. Bằng không mối oan cừ nọ đã kết liễu trên Lãnh Vân Phong rồi.

Vì mình bị đau mới thất ước không tới kịp La Phù vào ngày mười sáu tháng tám Lục Châu không dám oán trách gì hết, nên y thị chỉ thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

-Vì vậy, già tới chậm La Phù hai ngày nên già đã đi khắp đây đó mà không sao trả thù được, không biết Tạ chưởng môn có cách gì chỉ bảo để già được toại nguyện chăng?

Vẻ mặt điềm tĩnh, thần sắc bình hoà, Dật Tư mỉm cười đáp:

-Độc Cô biểu đệ đã giết chết Dương Tiểu Đào cô nương. Sự thực hai bên không có thù oán gì cả, chỉ vì nhất thời lỡ tay mà gây nên mối thù đầy thôi. Cổ nhân đã dạy: "oan gia nên giải không nên kết" hiền phu phụ nổi danh từ ba mươi năm, tất nhiên đạo tâm phải tinh tiến lắm. Nếu hiền phu thê vui lòng lượng thứ cho Tạ Dật Tư này sẽ cùng Đại Bi Tôn Giả ân sư của biểu đệ, sẽ liên danh ra mặt mời tất cả những nhân vật có tai mắt trong võ lâm đương thời đến tề tựu ở núi Điểm Thương, rồi do Độc Cô biểu đệ ở trước mặt mọi người thỉnh tội hiền phu phụ.

Lục Châu lắng lắng nghe xong, rồi lắc đầu đáp:

-Các việc ân oán trên giang hồ đều có thể dùng phương pháp ấy hoà giải được, nhưng Sở Lục Châu với Dương Thúc Độ đã già nua mà hiếm hoi chỉ được độc một

mụn con gái ấy thôi. Nếu vợ chồng già này không giết chết được Độc Cô Sách để trả mối thù thì con gái già ở dưới chín tuổi nguôi hận sao được?

Muốn lợi dụng thì giờ nói chuyện ấy để chuẩn bị vận nội công lên để phong bế các huyết đạo trong người, lúc này Dật Tư đã chuẩn bị xong rồi, nên nàng hờn hờ đáp:

-Hiền phu phụ muốn nợ máu phải trả bằng máu, mà hành tung của Độc Cô biểu đệ thì lại khó kiếm, không biết đại tỷ có cần bắt Dật Tư này phải gánh vác hộ biểu đệ mối thù oán ấy không?

Lục Châu nghe Dật Tư nói liền ngấm nhìn nàng ta một hồi, mới lắc đầu đáp:

-Cổ nhân đã dạy:"oan hữu đầu, trái hữu chủ". Người không phải là hung thủ chính giết con gái của già, dù già có giết chết người đi chăng nữa, cũng không thể nào giải hận được.

Dật Tư mỉm cười nói tiếp:

-Nguyên nhân câu chuyện bữa đó là lệnh ái Dương Tiểu Đào hẹn ước với Dật Tư ở Ni Hải. Độc Cô Sách biểu đệ ngẫu nhiên đi tới. Rồi hai người xung đột với nhau, và mới lỡ tay giết chết lệnh ái. Cho nên Dật Tư tôi tự nhận thấy việc này do tôi mà nên thì lẽ dĩ nhiên tôi phải gánh vác hết mọi trách nhiệm mới đúng.

Lục Châu kêu "ò" một tiếng, rồi ngạc nhiên hỏi:

-Người nói như vậy, có phải người định cam tâm đứng yên để cho già này tha hồ muốn chém giết hay sao?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Dật Tư là người chưởng môn của phái Điểm Thương, sự sống chết của tôi liên can tới sự vinh nhục của bốn phái, cho nên tôi chỉ được phép đấu tới kiệt sức mà chết chứ không được cúi đầu chịu nhục như thế.

Lục Châu cười khẩy và đỡ lời:

-Người đừng tưởng có chút võ công của phái Điểm Thương là có thể thắng nổi ta đâu. Giỏi lắm người chỉ có thể đấu nổi với ta trăm hiệp là cùng.

Dật Tư rất kiêu ngạo nói tiếp:

-Người trong võ lâm, ai ai cũng vậy, hay tự cho võ công của mình rất cao siêu không ai địch nổi. Sở đại tỷ bảo tiểu muội địch không nổi trăm hiệp là bị giết chết ngay. Nhưng tiểu muội muốn so tài với đại tỷ ba môn tài nghệ.

Lục Châu nghe nói gật đầu vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Phen này già hạ sơn chưa có dịp may nào địch với người, nay người muốn so tài với già này thì còn gì hay bằng. Chẳng hay người định đấu ba môn tài nghệ gì thế?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Huyền công, chưởng pháp và khí giới.

Lục Châu hờn hờ cười vẻ kiêu ngạo nói:

-Ngoài huyền công ra, còn về chưởng pháp với khí giới hai thứ đều lấy trăm hiệp làm giới hạn. Trong trăm hiệp, nếu người cầm cự nổi, không bị thất bại, thì coi như người đã đắc thắng.

Y thị nói như vậy, hiển nhiên là rất khinh thị đối phương, còn Dật Tư vì thấy tên tuổi của kẻ địch quá lớn, nên nàng không tức giận chút nào, liền gật đầu đáp:

-Xin tuân lệnh.

Lục Châu xua tay, nói tiếp:

-Già này chưa nói xong. Ba trận huyền công, chưởng pháp và khí giới ấy bất cứ môn nào người chỉ cần thắng được một trận, Lục Châu này quyết không thù hằn người của phái Điểm Thương nữa.

Thấy Lục Châu nói như vậy, Dật Tư thừa cơ hỏi tiếp:

-Nếu Dật Tư thắng được trên một trận thì sao?

Lục Châu cười khẩy đáp:

-Nếu người thắng nổi hai trận, già này sẽ xoá bỏ cả mối thù với Độc Cô Sách nữa. Nếu người thắng ba trận toàn thắng, thì Sở Lục Châu sẽ tự tử ngay tại chỗ.

Dật Tư thấy thế khẽ thở dài và nghĩ thầm:

"Sở Lục Châu quá kiêu ngạo".

Nghĩ đoạn, nàng liền nghênh thần tĩnh khí, mỉm cười đỡ lời:

-Xin Sở đại tể hãy thu hồi lại câu "tự tử ngay tại chỗ", còn những điều khác, xin đại tể nên giữ chữ "tín" và chúng ta bắt đầu đấu trận thứ nhất nhé?

Lục Châu nói tiếp:

-Trận thứ nhất là so tài huyền công. Già này chiêm ngưỡng xem Lưu Vân thủy tụ của phái Điểm Thương lợi hại như thế nào?

Dật Tư lắc đầu đáp:

-Sở đại tể đoán lầm rồi. Tuy Lưu Vân Thủy tụ là một môn bí truyền của phái Điểm Thương thật, chỉ có thể đối phó với những người thường thôi chứ còn trước một vị kỳ nhân tuyệt đời, võ công cái thế như Sở đại tể, thì tiểu muội đâu dám bêu xấu?

Lục Châu nghe thấy Dật Tư nói như vậy cũng phải kinh hãi thầm và biết người chưởng môn của phái Điểm Thương này, vì sợ tai kiếp của võ lâm sắp tái diễn chắc thế nào cũng khổ luyện một môn thần công tuyệt diệu gì rồi mới dám nói thế.

Nghĩ tới đó, Lục Châu phải bớt mấy thành kiêu ngạo và khinh địch, hai mắt nhìn thẳng vào Dật Tư, gật đầu và thủng thẳng hỏi tiếp:

-Người mới thay người cũ, làn sóng sau lán làn sóng trước, Tạ tiên tử có lẽ Sở Lục Châu này đã làm coi thường tiên tử. Vậy chẳng hay tiên tử định dùng môn huyền công gì để so tài với Lục Châu?

Dật Tư nghe lời nói của Lục Châu, biết đối phương đã hiểu rõ ý nghĩa của câu nói của mình vừa rồi, nên nàng cũng phải kính phục, hơi ngửng mặt nhìn đám mây trắng bay lơ lửng ở trên không rồi mỉm cười đáp:

-Tiểu muội dùng "Hoá khí vũ tiểu không trấn diệu"(hoá thành tiếng rú, chim bay trên không cũng bị chấn động) trong Thiên Tiên Vô Hình cương khí để lãnh giáo Sở đại tử.

Lục Châu thấy Dật Tư nói như vậy càng thất kinh, gật đầu đáp:

-Tạ tiên tử có thể luyện pho "Thiên Tiên Vô Hình cương khí"tới mức Hoá Khí Vi Tiêu, Không Trung chấn diệu như vậy quả thực là hiếm có. Mời tiên tử cứ biểu diễn trước đi để Lục Châu được chiêm ngưỡng thần công của tiên tử rồi sẽ miễn cưỡng học hỏi sau.

Dật Tư không khách sáo nữa, liền nghênh thần tụ khí, rú lên một tiếng dài.

Tiếng rú dài ấy của nàng thoát tiên rất khê và rất trong, nhưng không đầy chốc lát, tiếng rú ấy bỗng biến thành tiếng kêu, rất hùng khiến những ngọn núi ở quanh đó cũng bị chấn động, gió mây biến sắc và có tiếng vang kêu "vo vo" hoài.

Lục Châu mỉm cười gật đầu, thì tiếng rú của Dật Tư lại bỗng biến thành nhỏ, nhỏ đến nỗi như một sợi tơ, và như có như không, cứ quay quẩn ở trên không hoài.

Lúc ấy vừa có một con chim ưng lớn bay qua sơn cốc.

Dật Tư đưa mắt liếc nhìn con chim ấy một cái, tiếng rú nhỏ như sợi tơ ở trong mồm nàng trước to sau nhỏ, biến thành một tiếng kêu rất ngắn và cũng như tiếng sấm động từ trên không khiến con chim ưng nọ vừa bay tới chỗ đỉnh đầu nàng như bị cái gì đánh trúng rất nặng nó rú một tiếng thảm khốc rồi rớt ngay xuống dưới thung lũng chết tốt.

Sở dĩ Dật Tư dùng môn công lực này để so tài với Lục Châu là bên trong có bao hàm hai ý nghĩa:thứ nhất là nàng vì đối phó với tai kiếp của võ lâm và muốn làm rạng rỡ phái Điểm Thương, nên nàng đã khổ công luyện tập môn Tiên Thiên Vô Hình cương khí này đã lâu, và có thành tựu rất cao. Điều thứ hai là nàng muốn mở rộng tiếng rú đó báo động cho Tiêu Anh để bà ta mau giúp sức, hoặc dẫn Mộ Dung Băng đi nơi khác trốn tránh tai hoạ này.Như vậy Tiêu Anh có đủ thì giờ mà tính toán hai điều lợi hại ấy.

Con chim ưng rớt xuống dưới thung lũng, Dật Tư thu ngay tiếng rú lại, nhìn Lục Châu tủm tủm cười và nói:

-Sở đại tử, Tạ Dật Tư đã biểu diễn xong, xin đại tử chỉ giáo cho.

Lục Châu cau mày lại, lắc đầu đáp:

-Lục Châu này đã tự biết trong ba trận chỉ có thể thắng nổi Tạ tiên tử hai trận thôi. Trận này coi như là Lục Châu tôi đã chịu thua rồi.

Dật Tư ngạc nhiên đỡ lời:

-Sở đại tử khiêm tốn quá.Tuy Tạ Dật Tư tạm gọi có chút thành công ở môn Tiên Thiên Vô Hình cương khí thật, nhưng tiểu muội vẫn tự biết bằng sao nổi công lực tinh thuần của Sở đại tử đã khổ luyện mấy mươi năm như thế?

Lục Châu gượng cười nói tiếp:

-Lục Châu này chả nói rồi là gì? Trận thứ nhất thì tiên tử có thể thắng được Lục Châu, nhưng đến trận thứ nhì thì tiên tử thế nào cũng bị thua Lục Châu, còn trận thứ ba thì Lục Châu bị thua một trận nữa.

Dật Tư ngạc nhiên hỏi:

-Trận thứ ba tử thí khí giới, cây Đoạt Hồn Bạch Ngọc câu của Sở đại tử đã oai trấn thiên hạ, sao đại tử lại mất lòng tin mà nói như thế?

Lục Châu thở dài đáp:

-Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp của phái thuộc về nhu, lấy nhu khắc cương, và lại rất sở trường về kháng chiến dẻo dai. Huống hồ Thiên Tiên VôHình cương khí trợ giúp môn nội công lực ấy liên miên bất tuyệt dồn ra, không bao giờ tận diệt cả, cho nên dùng để đối phó Đoạt Hồn Bạch Ngọc câu của Lục Châu trong trăm hiệp không khó khăn tí nào. Như vậy Lục Châu chả phải thua là gì?

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Nếu Sở đại tử có sự e dè ấy, thì chi bằng bỏ điều kiện chỉ đấu trăm hiệp ấy đi cũng không sao.

Lục Châu lắc đầu, cười khẩy đáp:

-Lời nói ra như gió, không thể nào hồi cải được.Nhưng Lục Châu đã có cách không thể thất bại. Vậy tiên tử phải cẩn thận mới được.

Dật Tư không hiểu ý nghĩ lời nói ấy của Lục Châu ra sao? Nàng cau mày lại đang suy nghĩ, thì Lục Châu đã cất tiếng cười lạnh lẽo khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình hoảng sợ, rồi y thị mới nói tiếp:

-Tiên tử khỏi cần phải suy nghĩ nữa.Lục Châu có thể nói cho tiên tử biết cũng không sao. Nếu trận thứ hai so tài chưởng pháp mà Lục Châu đả thương tiên tử hay đánh chết chẳng hạn thì làm gì còn có trận thứ ba mà thua với thắng được nữa? Cho nên khi đấu trận thứ hai, tiên tử phải cẩn thận chống đỡ pho Thất Nhu Âm Thủ của Lục Châu.

-----oOo-----